

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/273/2021
Identifikačné číslo spisu: 2318207734
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:2318207734.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Svetlovskej a sudcov JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v spore žalobkyne C. K., bývajúcej v Š., A. XXXX/X, zastúpenej Advokátskou kanceláriou FARDOUS PARTNERS s.r.o., so sídlom v Šali, Hlavná 6, IČO: 47 241 543, proti žalovanej VODOMONT-VODOHOSPODÁRSKE STAVBY, a.s., so sídlom v Šali, Murgašova 27, IČO: 31 412 157, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. KLUČKOVÁ, advokátka s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pluhová 29, IČO: 36 864 242, o uloženie povinnosti prejavu vôle, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 35C/50/2018, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. októbra 2020 sp. zn. 24Co/23/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie zamietá.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. októbra 2019 č.k. 35C/50/2018-99 uložil žalovanej povinnosť uzavrieť so žalobkyňou zmluvu o prevode vlastníctva bytu v znení uvedenom v predmetnom výroku. Zároveň žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že medzi právnym predchodcom žalovanej a žalobkyňou došlo k vzniku občianskoprávneho vzťahu, a to na základe rozhodnutia o pridelení bytu z 13. februára 1979 a dohody o odovzdaní a prevzatí bytu z 31. augusta 1979, ktorými žalobkyni vzniklo právo osobného užívania predmetného bytu podľa ustanovení § 153 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) v znení účinnom ku dňu 31. augusta 1979. Novelou OZ č. 509/1991 Zb. došlo podľa § 871 ods. 1 zo zákona k transformácii práva užívania na nájom, a teda aj právo osobného užívania predmetného bytu žalobkyne sa transformovalo na nájom podľa ustanovení § 663 a nasl. OZ. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že listom zo dňa 19. júla 2016 adresovaným žalovanej žalobkyňa podala v zmysle § 29b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom ku dňu zaslania listu (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“) žiadosť o prevod vlastníctva bytu č. X s príslušenstvom v bytovom dome na ulici A. Č.. X v Š. (ďalej aj „sporný byt“). S poukazom na argumentáciu prezentovanú v uznesení Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/37/2010 a v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 105/2013, majúci na zreteli účel zákona č. 182/1993 Z. z., konštatoval, že právna úprava obsiahnutá v zákone č. 182/1993 Z. z. je úpravou špeciálnou, v dôsledku čoho nemožno použiť úpravu všeobecnú obsiahnutú v Občianskom zákonníku. Uviedol, že v zmysle § 29b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. dochádza na základe každej (aj opakovanej) žiadosti nájomcu o prevod vlastníctva bytu (v prípade trvania nájomného vzťahu žiadateľa a postavenia prenajímateľa ako povinného vlastníka podľa zákona č. 182/1993 Z. z. a za predpokladu späťvzatia predchádzajúcej žiadosti) k vzniku vždy nového, samostatne posudzovaného práva nájomcu. Keďže predmetom daného konania bolo nové právo žalobkyne na prevod vlastníctva, ktoré vzniklo na základe žiadosti z 19. júla 2016, po späťvzatí predchádzajúcich žiadostí listom z 15. júla 2016, vo vzťahu ku ktorým žalovaná vznášala námietky premlčania, tieto nepovažoval súd prvej inštancie pre posúdenie nového práva za relevantné. Odo dňa podania predmetnej žiadosti, ktorá bola doručená žalovanej 20. júla 2016, začala plynúť žalovanej ako povinnému vlastníkovi nová dvojiročná lehota, ktorá uplynula 20. júla 2018. Nakoľko na základe žiadosti v stanovenej lehote nedošlo k prevodu vlastníckeho práva na žalobkyňu, podľa názoru súdu prvej inštancie vzniklo žalobkyňi právo vo všeobecnej premlčacej lehote podľa § 101 OZ domáhať sa na súde uloženia povinnosti žalovanej uzavrieť so žalobkyňou zmluvu o prevode vlastníctva k bytu. Keďže žalobkyňa si právo prvýkrát mohla uplatniť 21. júla 2018 a žalobu na súde podala 12. novembra 2018, argumentáciu žalovanej o premlčaní práva žalobkyne vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú. Pokiaľ išlo o žalobou navrhnutý obsah právneho úkonu a stanovenie ceny sporného bytu na základe odborného posudku č. 177/2018 znalca T. T. C., žalovaná tieto skutočnosti žiadnym spôsobom nerozporovala a ani sa k nim nevyjadrovala, preto okresný súd dospel k záveru, že žaloba o uloženie povinnosti žalovanej previesť na žalobkyňu vlastnícke právo k bytu na základe žalobkyňou sformulovanej zmluvy o prevode vlastníctva bytu za kúpnu cenu 478,- eur je dôvodná a v celom rozsahu jej vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, ods. 2 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 14. októbra 2020 sp. zn. 24Co/23/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyňi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Zároveň dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovanou v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal a s ktorým sa odvolací súd stotožnil. Ohľadom žalovanou namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci sa odvolací súd stotožnil s výkladom uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. decembra 2010 sp. zn. 6Cdo/37/2010 súdom prvej inštancie. Po vysporiadaní sa so vzťahom zákona č. 182/1993 Z. z. k Občianskemu zákonníku uviedol, že právo na prevod vlastníctva bytu v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojiročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy tento nárok mohol byť uplatnený po prvýkrát (§ 101 OZ). Ďalej s poukazom na § 29 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. konštatoval, že podanie novej žiadosti o prevod vlastníctva bytu (ktorej predchádzalo späťvzatie predchádzajúcich žiadostí) pri splnení aj ostatných podmienok podľa právneho stavu v čase jej podania má za následok vznik nového subjektívneho práva na prevod tohto vlastníctva so začiatkom plynutia novej dvojiročnej lehoty na splnenie tomuto právu zodpovedajúcej povinnosti, pričom vznik práva na prevod vlastníctva bytu sa posudzuje podľa právnej úpravy platnej v čase podania žiadosti o tento prevod. Zároveň z okolností daného prípadu odvolaciu súd nevyplynulo, že by konanie žalobkyne bolo v rozpore s dobrými mravmi. Závery súdu prvej inštancie neboli v kolízii ani s rozhodnutím v skoršej veci sp. zn. 20C/251/2008, keďže predmetom tohto konania bolo nahradenie prejavu vôle žalovanej k prevodu vlastníckeho práva k bytu na základe žiadosti žalobkyne zo 14. novembra 1995 a predmetom aktuálneho konania je uloženie povinnosti prejavu vôle žalovanej k prevodu vlastníckeho práva k bytu na základe žiadosti o prevod vlastníctva k bytu z 19. júla 2016, pričom predchádzajúce žiadosti o prevod vlastníctva k bytu žalobkyňa zobrala späť; ide teda o rozdielne skutkové okolnosti a preto súdy prijali rozdielne právne závery. Pokiaľ išlo o právne účinky opakovanej žiadosti žalobkyne o prevod vlastníctva k bytu,

názory súdu prvej inštancie odvolávajúce sa na už spomínané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/37/2010 považoval odvolací súd za správne. Uzavrel, že taký výklad dotknutých právnych noriem, podľa ktorého opakovaná žiadosť žalobkyne (pri splnení aj ostatných podmienok vyžadovaných zákonom) nemá za následok vznik nového práva na prevod vlastníctva bytu, pretože prichádza do úvahy premlčanie skoršieho práva, ktoré malo vzniknúť žalobkyňi skoršími žiadosťami a ktoré v zmysle zákonnej úpravy vzala späť, popiera účel a zmysel zákona č. 182/1993 Z. z., ktorým je nepochybne aj ochrana nájomcu bytu. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo v nesprávnom právnom posúdení). Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné, vecne nesprávne a nezákonné. Odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s relevantnou argumentáciou žalovanej uplatnenou v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolaní. V tejto súvislosti dovolateľka poukázala na jej skoršie výhrady týkajúce sa inštitútu premlčania vo väzbe na koreláciu zákona č. 182/1993 Z.z. k Občianskemu zákonníku. Uviedla tiež, že za rozhodujúcu považovala skutočnosť, že žalobkyňa sa už raz domáhala, aby súd uložil tej istej žalovanej tú istú povinnosť previesť vlastnícke právo k tomu istému bytu na základe tých istých právnych noriem, pričom jej žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. Zároveň upozornila na otázku konania žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na to, že s touto argumentáciou sa vôbec nevysporiadal ani odvolací súd, považovala napadnutý rozsudok za nedostatočne odôvodnený, nepresvedčivý a nepreskúmateľný. Uvedeným postupom bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľka ďalej uviedla, že v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené právne otázky, od ktorých záviselo napadnuté rozhodnutie, a to otázka (1) „či existuje rozpor s dobrými mravmi v konaní nájomcu, pokiaľ nájomca požiadá vlastníka bytu o prevod vlastníckeho práva k bytu v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., pričom svoje právo uplatní na súde až po značnej dobe odo dňa premlčania svojho práva, z ktorého dôvodu je na súde procesne neúspešný, pričom svoju pôvodnú žiadosť o prevod vlastníckeho práva k bytu zoberie späť a podá novú žiadosť o prevod vlastníckeho práva“, a tiež otázka (2) „či je právo nájomcu na prevod vlastníckeho práva k bytu v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. majetkovým právom, ktoré sa premlčuje a pokiaľ áno, či späťvzatím žiadosti o prevod vlastníckeho práva k bytu a podaním novej žiadosti začína plynúť nová premlčacia lehota na uplatnenie tohto práva na súde“. Žalovaná v tejto súvislosti zastávala názor, že výkon práva žalobkyne, ktorá po svojom plnom procesnom neúspechu zobrala späť svoje pôvodné žiadosti, podala novú žiadosť a následne sa v tunajšom konaní domáha prevodu vlastníckeho práva k spornému bytu na základe tých istých právnych noriem, jednoznačne odporuje dobrým mravom. Dodala, že späťvzatím pôvodných žiadostí a podaním novej žiadosti žalobkyňi nevniklo nové právo na prevod vlastníckeho práva k bytu, ale nová žiadosť predstavuje iba nový prejav vôle, ktorým si žalobkyňa formálne uplatňuje totožné právo. Na základe uvedených dôvodov žalovaná navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň v zmysle § 444 ods. 1 CSP navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedla, že rozhodnutia súdov nižších inštancií spĺňajú všetky zákonné kritériá kladené na kvalitu odôvodnenia a v žiadnom prípade ich nemožno považovať za nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. V danom prípade je zrejmé, že pre právne posúdenie veci bola rozhodujúca otázka, či podaním ďalšej žiadosti o prevod vlastníctva bytu žalobkyňou (z 19. júla 2016) podľa § 29b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. po tom, ako žalobkyňa podaním z 15. júla 2016 vzala späť svoje prechádzajúce žiadosti o prevod vlastníctva bytu, jej vzniklo nové subjektívne právo na prevod vlastníctva bytu, nezávislé od práva, ktoré žalobkyňi v minulosti vzniklo na základe jej predchádzajúcich späťvzatých žiadostí. Žalobkyňa zdôraznila, že súdy o tejto otázke rozhodli v súlade so závermi najvyšších súdnych autorít, kde osobitne Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6Cdo/37/2010 konštatoval, že podaním ďalšej žiadosti (nasledujúcej po späťvzatí) nájomcom vzniká nové subjektívne právo na prevod vlastníctva k bytu, vo vzťahu ku ktorému právu plynú aj nové lehoty

na splnenie tohto práva. Pritom premlčanie skoršieho práva nie je prekážkou vzniku práva nového na podklade ďalšej žiadosti o prevod a nemôže byť dôvodom pre zamietnutie žaloby, v ktorej sa uplatňuje právo z tejto ďalšej žiadosti o prevod. Z uvedeného dôvodu je podľa žalobkyně vylúčená rozpornosť konania spočívajúceho v podaní novej žiadosti o prevod vlastníctva bytu po premlčaní skoršieho práva na takýto prevod s dobrými mravmi, keďže ide o konanie, ktoré zákon č. 182/1993 Z. z. predvída a výslovne upravuje. Preto navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol.

5. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

6. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je síce procesne prípustné, ale nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť

vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietajúc nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) napadnutého rozhodnutia.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

16. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

17. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je

koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď dospel k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne.

19.1. Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd sa v odôvodnení s poukazom na § 378 ods. 1 a 2 CSP stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, keď uviedol, že jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá, pričom vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej explicitne poznamenal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovanej v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené. Odvolací súd sa následne podrobne venoval uplatneným odvolacím dôvodom z hľadiska ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. f/ a písm. h/ CSP. S poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky dostatočne zdôvodnil, prečo má za to, že prvoinštančné rozhodnutie zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. V súvislosti s namietaným nesprávnym vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Poukázal pritom na to, že žalovaná v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP. Vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci odvolací súd dôkladne objasnil, prečo sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na základe žiadosti žalobkyne o prevod vlastníctva k bytu bola žalovaná povinná so žalobkyňou uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva bytu do dvoch rokov od podania žiadosti a keďže sa tak nestalo, súd preto správne uložil žalovanej povinnosť. Odvolací súd rovnako odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/37/2010 a jeho odôvodnenie. Následne po analýze vzťahu zákona č. 182/1993 Z. z. a Občianskeho zákonníka v otázke premlčania konštatoval, že právo na prevod vlastníctva bytu v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy tento nárok mohol byť uplatnený po prvýkrát. Zároveň uviedol, že podanie novej žiadosti o prevod vlastníctva bytu (ktorej predchádzalo späťvzatie predchádzajúcich žiadostí) pri splnení aj ostatných podmienok podľa právneho stavu v čase jej podania má za následok vznik nového subjektívneho práva na prevod tohto vlastníctva so začiatkom plynutia novej dvojročnej lehoty na splnenie tomuto právu zodpovedajúcej povinnosti. Odvolací súd napokon zaoberajúc sa námietkou odvolateľky ohľadom rozpornosti konania žalobkyne s dobrými mravmi dospel k záveru, že z okolností daného prípadu nevyplýva, že by konanie žalobkyne bolo v rozpore s dobrými mravmi. Dodal, že odvolateľka nerozlišovala skutkové odlišnosti v konaní sp. zn. 20C/251/2008, ktorého predmetom bolo nahradenie prejavu vôle žalovanej k prevodu vlastníckeho práva k bytu na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 14. novembra 1995. Pritom v tunajšej veci je predmetom nárok žalobkyne odvíjajúci sa od žiadosti o prevod vlastníctva k bytu zo dňa 19. júla 2016; preto konštatoval, že skutkové okolnosti boli rozdielne, na základe čoho súdy prijali aj rozdielne právne závery.

19.2. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností v odvolaní, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím dovolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia dovolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním

navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu súdmi nižších inštancií splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

21. Dovolací súd preto dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

22. Žalovaná ďalej vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené.

23. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že dovolateľka poukazuje na dve právne otázky, ktoré považuje v okolnostiach daného prípadu za nesprávne právne posúdené odvolacím súdom: 1/ či je právo nájomcu na prevod vlastníckeho práva k bytu v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z. majetkovým právom, ktoré sa premlčuje a pokiaľ áno, či späťvzatím žiadosti o prevod vlastníckeho práva k bytu a podaním novej žiadosti začína plynúť nová premlčacia lehota na uplatnenie tohto práva na súde; 2/ či je v rozpore s dobrými mravmi, ak nájomca podá ďalšiu žiadosť o prevod vlastníctva bytu podľa § 29 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z. po späťvzatí pôvodnej žiadosti, s ktorou spojené právo na prevod vlastníctva bytu je už premlčané a z tohto dôvodu bola jeho žaloba zamietnutá súdom.

24. Vzhľadom na skutočnosť, že uvedené právne otázky neboli dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené ustálené (k tomu pozri aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 115/2020 - „zmyslom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je umožniť dovolateľom obrátiť sa na najvyšší súd s požiadavkou o právny názor až dovtedy, dokým sa právny názor k danej otázke neustálí“), po konštatovaní prípustnosti dovolania pristúpil dovolací súd k meritórnemu dovolaciemu prieskumu a posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzených právnych otázkach.

25. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

26. Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z. vlastníci domov uvedení v odseku 7 a v § 17 ods. 3 písm. c/ až f/ sú povinní s nájomcom bytu uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva bytu do dvoch rokov odo dňa, keď nájomca požiada o prevod vlastníctva bytu. To platí aj o vlastníkoch domov uvedených v § 17 ods. 3 písm. g/ a h/. Ak nájomca požiadal o prevod vlastníctva bytu pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, vlastník domu je povinný s nájomcom bytu uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva bytu

do dvoch rokov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Nájomca môže po uplynutí tejto lehoty podať návrh na súd, aby uložil splnenie tejto povinnosti. Cena bytu a cena pozemku nesmie presiahnuť cenu uvedenú v § 18 ods. 1 a v § 18a ods. 1.

26.1. Z predmetného ustanovenia vyplýva, že ak nájomca bytu požiada právnickú osobu, ktorá podľa osobitného zákona spravuje majetok štátu, je právnická osoba spravujúca majetok štátu povinná do dvoch rokov odo dňa, keď nájomca požiada o prevod vlastníctva bytu uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva bytu. Žalobu je možné podať po márnom uplynutí lehoty dvoch rokov odo dňa doručenia riadnej žiadosti nájomcu jej príslušnému adresátovi. Pred uplynutím tejto doby by musel súd návrh zamietnuť ako predčasne podaný. Dovolací súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu, že právo na prevod vlastníctva bytu v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. je nepochybne majetkovým právom, čo opakovane vyslovili aj najvyššie súdne authority (uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 58/2009, sp. zn. IV. ÚS 105/2013, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/37/2010).

27. Podľa § 29b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení novely vykonanej zákonom č. 158/1998 Z. z. s účinnosťou od 1. júna 1998 nájomcovi bytu, ktorý požiadal o prevod vlastníctva bytu podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu alebo s ktorým bola uzavretá zmluva o budúcej zmluve, nezaniká právo na prevod vlastníctva bytu, aj keď k prevodu bytu do vlastníctva nedošlo v lehote podľa tohto zákona alebo v lehote dohodnutej v zmluve o budúcej zmluve, ak nájomca svoju žiadosť o prevod vlastníctva písomne nevzal späť; týmto späťvzatím nezaniká nájomcovi právo podať ďalšiu žiadosť o prevod vlastníctva bytu.

28. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. právne vzťahy k bytom a nebytovým priestorom v domoch sa spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka a osobitných predpisov, ktoré sa týkajú nehnuteľností, ak tento zákon neustanovuje inak.

29. Ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. vymedzuje vzťah zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov k Občianskemu zákonníku. Vyjadruje zásadu *lex specialis derogat legi generali*, teda že osobitný predpis má prednosť pred všeobecným predpisom. To znamená, že ustanovenia Občianskeho zákonníka sú podporne použiteľné pre právne vzťahy upravené zákonom č. 182/1993 Z. z. Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa budú aplikovať vtedy, ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z., a to z dôvodu, že dané otázky zákon č. 182/1993 Z. z. neupravuje, alebo sa jeho ustanovenia nemôžu aplikovať. Zákon č. 182/1993 Z. z. nerieši otázku premlčania, teda neexistuje špeciálna úprava ohľadne premlčania, preto je s ohľadom na vyššie uvedené túto otázku nutné posudzovať podľa všeobecnej úpravy, t. j. Občianskeho zákonníka.

29.1. Podľa Občianskeho zákonníka sa zásadne premlčujú všetky majetkové práva vrátane ich príslušenstva (najmä úrokov), okrem tých, ktoré sa buď nepremlčujú vôbec (§ 100 ods. 2 a ods. 3 OZ), alebo ktoré sa prekludujú v prípadoch výslovne ustanovených v zákone (§ 583 OZ), alebo ktoré zanikajú uplynutím doby (§ 578 OZ). Z toho a *contrario* vyplýva, že v oblasti občianskeho práva premlčaniu nepodliehajú iné než majetkové práva, ako napríklad osobné (osobnostné) práva a pod., ktorým treba zabezpečiť účinnú právnu ochranu po celý čas ich trvania. Všeobecná premlčacia doba je upravená v ustanovení § 101 OZ v dĺžke troch rokov, ktorá platí vo všetkých prípadoch, keď zákon pre jednotlivé práva neráta s osobitnou (kratšou či dlhšou) premlčacou dobou. Vzhľadom na kogentný charakter ustanovení § 101 až § 110 OZ možno usudzovať, že zákonnú premlčaciu dobu nemožno jednostranne, ale ani dohodou medzi účastníkmi občianskoprávneho vzťahu predĺžiť ani skrátiť. Zároveň platí, že všeobecná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo - objektívne posudzované - vykonať (uplatniť) po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde, teda keď je *actio nata*.

29.2. Takéto hodnotenie veci (vychádzajúc z predchádzajúcich odsekov 29.1. a 29.2.) oprávňuje vec prejednávajúci senát domnievať sa, že (majetkové) právo na prevod vlastníctva bytu podľa zákona č. 182/1993 Z.z. sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa,

kedy tento nárok mohol byť uplatnený po prvýkrát. Účelom právnej úpravy zákona č. 182/1993 Z. z., ktorý určil prostredníctvom ustanovenia § 29 ods. 8 lehotu na usporiadanie právnych vzťahov tam uvedených subjektov z hľadiska vybavenia žiadosti o prevod vlastníctva k bytu, v súvislosti s čím ustanovil možnosť žiadateľa o prevod vlastníctva bytu, aby sa obrátil na súd v sporovom konaní o nahradenie prejavu vôle predávajúceho, ak by v zákonom ustanovenej lehote jeho žiadosti nebolo vyhovené - bola okrem iného stabilizácia právnych vzťahov z hľadiska právnej istoty k prevodom vlastníctva bytov na základe tam uvedených právnych titulov. Aj z toho dôvodu by nepremlčateľnosť práva na nahradenie prejavu vôle v tomto osobitnom prípade nenaplnila účel tejto zákonnej úpravy a nezabezpečovala by právnu istotu v takto upravených vzťahoch. Na dôvažok dovolací súd poznamenáva, že k obdobnému záveru dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 19. februára 2009 sp. zn. IV. ÚS 58/2009, ktorý uviedol, že „podľa označeného ustanovenia zákona o vlastníctve bytov nedodržanie zákonom ustanovenej dvojročnej lehoty nemá za následok zánik povinnosti vlastníka bytu previesť byt do vlastníctva nájomcu (t. j. právo sa neprekluduje), ale ak sa tak v uvedenej dvojročnej lehote nestane, nájomcovi bytu vzniká právo domáhať sa na súde splnenia povinnosti vlastníka bytu previesť mu byt do vlastníctva, čo však musí urobiť vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote“.

30. Pokiaľ však ide o zodpovedanie časti dovolateľkou nastolenej právnej otázky, či späťvzatím žiadosti o prevod vlastníckeho práva k bytu a podaním novej žiadosti začína plynúť nová premlčacia lehota na uplatnenie tohto práva na súde, dovolací súd dáva do pozornosti uznesenie z 21. decembra 2010 sp. zn. 6Cdo/37/2010, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „zákon o vlastníctve bytov upravuje okrem iného aj podmienky nadobudnutia vlastníctva bytov a v rámci nich i podmienky vzniku práva na prevod vlastníctva bytu. Súhrn týchto podmienok, v prípade ich splnenia, tvorí právnu skutočnosť majúcu za následok vznik právneho vzťahu medzi nájomcom bytu a vlastníkom bytového domu alebo subjektom spravujúcim bytový dom ako majetok štátu. Obsahom tohto právneho vzťahu je subjektívne právo nájomcu bytu na prevod vlastníctva bytu a tomuto právu zodpovedajúca povinnosť vlastníka bytového domu alebo subjektu spravujúceho bytový dom ako majetok štátu uzavrieť s nájomcom v určenej lehote zmluvu o prevode vlastníctva bytu. Jednou z podmienok, splnením ktorej sa završuje proces vzniku práva na prevod vlastníctva bytu, je žiadosť nájomcu o prevod vlastníctva bytu. Odo dňa podania tejto žiadosti začína plynúť povinnému subjektu dvojročná lehota na splnenie povinnosti uzavrieť s nájomcom zmluvu o prevode vlastníctva bytu. Pokiaľ právna skutočnosť nastane opakovane, má to za následok vznik nového právneho vzťahu s novým obsahom. Preto podľa názoru dovolacieho súdu opakovaná žiadosť nájomcu bytu o prevod vlastníctva bytu, pri splnení aj ostatných podmienok podľa právneho stavu v čase jej podania, má za následok vznik nového subjektívneho práva na prevod tohto vlastníctva so začiatkom plynutia novej dvojročnej lehoty na splnenie tomuto právu zodpovedajúcej povinnosti“. Senát 4C sa v plnej miere stotožňuje s uvedeným právnym názorom a dodáva, že samotné ustanovenie § 29b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. za bodkočiarkou a contrario pripúšťa právo podať ďalšiu žiadosť o prevod vlastníctva bytu. Za tohto stavu neexistuje rozumný dôvod, prečo by zákonodarca nemal v úmysle späťjať s podaním novej žiadosti o prevod vlastníctva bytu aj nové právne účinky v podobe vzniku práva na prevod vlastníctva bytu. Správne sú preto závery odvolacieho súdu, podľa ktorých podanie novej žiadosti o prevod vlastníctva bytu (ktorej predchádzalo späťvzatie predchádzajúcich žiadostí) pri splnení aj ostatných podmienok podľa právneho stavu v čase jej podania, má za následok vznik nového subjektívneho práva na prevod tohto vlastníctva so začiatkom plynutia novej dvojročnej lehoty na splnenie tomuto právu zodpovedajúcej povinnosti. Vychádzajúc z premis takto formulovaných právnych záverov pri zodpovedaní na dovolateľkou nastolenú právnu otázku potom platí, že keďže ide o nové subjektívne právo, s ktorým je spojená nová dvojročná lehota na uzatvorenie zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nová možnosť obrátenia sa nájomcu na súd (v prípade nedodržania povinnosti zo strany vlastníka domu), po uplynutí zákonnej dvojročnej lehoty začína plynúť nová premlčacia doba.

31. Dovolaiteľka ďalej zastáva názor, že výkon práva žalobkyne, ktorá po svojom procesnom neúspechu zobrala späť svoje pôvodné žiadosti a podala si novú žiadosť, následne sa v tunajšom konaní domáha prevodu vlastníckeho práva k tomu istému bytu na základe tých istých právnych noriem, odporuje dobrým mravom. Dovolaací súd sa s uvedeným názorom nestotožňuje. Aj keď je nesporné, že v konaní sp. zn. 20C/251/2008 bola zamietnutá žaloba o nahradenie prejavu vôle žalovanej k prevodu vlastníckeho

práva k bytu, táto sa však odvíjala od žiadosti žalobkyne z 14. novembra 1995. Žalobkyňa neskôr zákonom aprobovaným postupom (§ 29b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z.) vzala späť pôvodné žiadosti, vrátane tej, od ktorej odvodzovala svoj nárok v konaní sp. zn. 20C/251/2008 a dňa 19. júla 2016 podala ďalšiu (novú) žiadosť o prevod vlastníctva sporného bytu. Ako už bolo uvedené, nová žiadosť o prevod vlastníctva bytu (ktorej predchádzalo späťvzatie predchádzajúcich žiadostí) má za následok vznik nového subjektívneho práva na prevod tohto vlastníctva.

31.1. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje predovšetkým na účel predmetného zákona ako celku, ktorým bola a stále je privatizácia bytového fondu, dotýkajúca sa tisícov občanov. Dôvodová správa k zákonu č. 158/1998 Z. z., ktorým bol do zákona o vlastníctve bytov vložený § 29b, v bode 23 uvádza, že „nové ustanovenie § 29b má zaručovať zachovanie práva nájomcu na kúpu bytu do vlastníctva pre prípad, ak mu byt nebol zmluvne prevedený v lehote ustanovenej týmto zákonom. V prípade pochybnosti sa má zabezpečiť právo nájomcu na zachovanie ceny garantovanej zákonom aj pri uzatváraní zmluvy po zákonom ustanovenej lehote. Toto platí aj pre bytové družstvá“. Aj z dôvodovej správy vyjadrujúcej úmysel zákonodarcu vyplýva, že významom príslušných ustanovení je najmä ochrana nájomcu bytu v procese stále neukončenej privatizácie bytového fondu. Pokiaľ teda v danom prípade žalobkyňa späťvzatím pôvodných žiadostí o prevod vlastníctva bytu a podaním novej žiadosti, ktorou opätovne vyjadrila vôľu previesť na seba vlastníctvo sporného bytu, konala v zmysle ustanovenia § 29b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. spôsobom, ktorý zákon nevylučuje, ale naopak - predvída ho, je neprípustné takéto zákonom predpokladané konanie hodnotiť ako rozporné s dobrými mravmi. Takýto záver by okrem iného popieral zmysel a účel príslušných ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z. Dovolací súd naostatok poznamenáva, že priznaním väčšej váhy inštitútu dobrých mravov než výslovnej úprave zákona, by v konečnom dôsledku došlo k neprípustnému výkladu contra legem zasahujúcim do princípu právnej istoty.

32. Keďže dovolacia námietka žalovanej, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v ňom vymedzených právnych otázkach (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) je nedôvodná a vzhľadom na neopodstatnenosť námietky, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd dovolanie žalovanej ako celok podľa ustanovenia § 448 CSP zamietol.

33. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), preto jej dovolací súd proti žalovanej priznal v súlade s § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.